

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 720/2020
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Небојше Црногорца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 521/18 од 30.09.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/20 од 17.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Небојше Црногорца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 521/18 од 30.09.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/20 од 17.06.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 521/18 од 30.09.2019. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца.

Истом пресудом досуђен је имовинско – правни захтев оштећенима, а окривљени је обавезан да исте надокнади, као што је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/20 од 17.06.2020. године одбијена је жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 521/18 од 30.09.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Небојша Црногорац, због повреде закона

из члана 439. тачка 2) ЗКП-а, а из образложења произилази да исте побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи правноснажне пресуде тако што ће оптужбу одбити због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, те да одложи извршење правноснажне пресуде Основног суда у Сремској Митровици К 521/18 од 30.09.2019. године, до окончања поступка по вандредном правном леку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводећи да је у поступку погрешно примењен закон Републике Србије, који се није могао применити, јер је суд био дужан да примени закон Аустрије, а по ком закону је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног којима се у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани.

Чланом 8. Кривичног законика прописано је да кривично законодавство Србије важи за држављанина Србије и кад у иностранству учини које друго кривично дело, осим кривичних дела наведених у члану 7. законика (кривична дела из члана 305. до 316., члана 318. до 321., кривично дело из члана 391. до 393а овог законика ако је извршено према Републици Србији или њеном држављанину, као и кривично дело из члана 241. овог законика ако се фалсификовање односи на домаћи новац), ако се затекне на територији Србије или буде изручен Србији.

Чланом 10. тачка 2) Кривичног законика прописано је да у случају из члана 8. и 9. овог законика кривично гоњење се неће предузети ако је учинилац у иностранству правноснажном пресудом ослобођен или му је казна застарела или опроштена.

Из списка предмета произилази да је према окривљеном АА, држављанину Републике Србије подигнут оптужни предлог од стране Основног јавног тужилаштва у Сремској Митровици дана 30.06.2017. године због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, које је извршено у Бечу, Републици Аустрији, у тренутку када се окривљени већ налазио на територији Републике Србије, те да није вођен кривични поступак у Републици Аустрији против окривљеног АА због дела извршених на њеној територији.

У конкретном случају, били су испуњени услови прописани чланом 8. и 10. тачка 2) Кривичног законика, за вођење кривичног поступка према окривљеном АА према законодавству Републике Србије, па самим тим важе и рокови застарелости кривичног гоњења прописани чланом 103. Кривичног законика, где је у тачки 3) прописано да се кривично гоњење не може предузети кад протекне десет година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко пет година, а чланом 104. тачка 6) је прописано да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Како је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим да је у временском периоду од 20.04.2006. године до 08.05.2006. године извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, а према истом закону прописана казна затвора је од једне до осам година и новчана казна, то произилази да у конкретном случају у смислу члана 103. тачка 3) КЗ у вези члана 104. тачка 6) КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења није наступила, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, где из садржине захтева произилази да бранилац истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП навођењем да су због погрешно утврђеног чињеничног стања судови погрешно применили одредбе кривичног закона, и осудили лице за које није утврђено да је извршило кривично дело, при чему бранилац окривљеног не указује на који начин је учињена ова повреда, већ фактички оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2) ЗКП), док суштински указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Из образложења захтева произилази и да се правноснажне пресуде побијају и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, и члана 441. став 3. и 4. ЗКП које представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али како у образложењу захтева бранилац не даје ни један разлог због којег сматра да је дошло до повреде наведених одредби закона, а имајући при томе у виду да Врховни касациони суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд

нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу нема законом прописан садржај.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости истиче и повреду одредби члана 16. став 2. ЗКП-а, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 3. ЗКП-а, повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП-а, међутим како наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Небојше Црногорца, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић